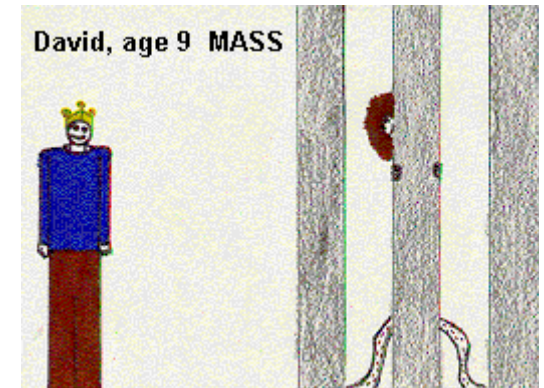

הנסיך ואיש פרא

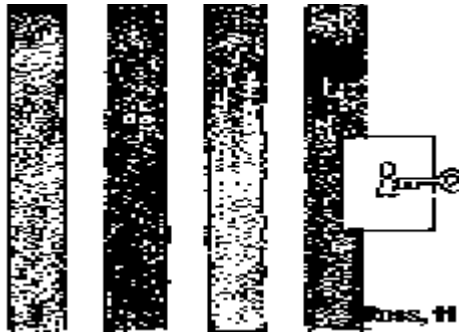
סרביה

לפני שנים רבות מלך אחד שלט בסרביה. יום אחד הוא יצא ליער לצייד, אך במקום לצוד חיות לכד איש פרא. האיש היה שונה מכל אדם שהמלך ראה אי-פעם. הוא היה

גבוה יותר וגדול יותר והיה כולו מכוסה בפרווה. הוא נע כמו חית פרא ודיבר רק בנהמות ונחירות. המלך, גאה בלכידה, הורה לקחת את האיש לארמונו, שם כלאו אותו במרתף. אחר כך

הודיע המלך לכולם כי מי שישחרר את איש הפרא דמו בראשו. קרה שהמרתף בו כלאו את איש הפרא היה בדיוק תחת חדרו של הבן הצעיר של המלך. איש הפרא בכה וילל כל הלילה. הנסיך הצעיר תחילה ניסה לאטום

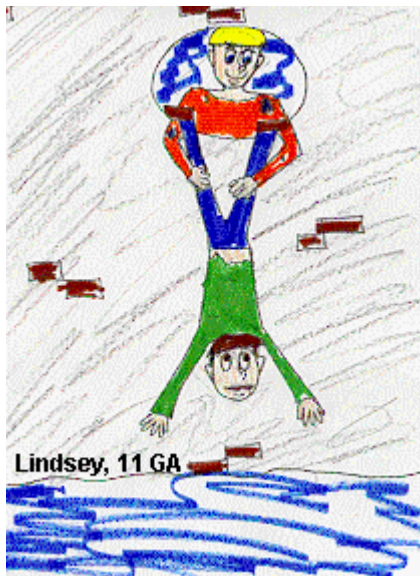

את אוזניו לקולות שבאו מהמרתף, אך בסוף לא יכול היה יותר לסבול את הקריאות האיומות. הוא ירד למרתף,

פתח את הדלת ונתן לאיש הפרא לברוח. למחרת השתומם המלך כשלא שמע יותר קולות מהמרתף. הוא ירד בעצמו למטה כדי לבדוק מה קרה עם האסיר שלו. כשראה שהמרתף ריק כעס מאוד ודרש למצוא את מי שהעז להפר את צוו המלכותי. כל אנשי החצר נבהלו נורא למראה כעסו של המלך, עד כי לא יכלו לומר דבר. אך הנסיך

כדי שאוכל לשתות. אחר כך אני אעזור לך לשתות באותה הצורה."

כאשר הנסיך רווה את צימאנו וביקש שהמשרת ימשוך אותו חזרה זה אמר "אדוני

הטוב, עכשיו הייתי יכול לעזוב את קרסוליך ולתת לך לפול לבאר.

אך לא אעשה זאת אם תסכים להתחלף איתי בבגדיך. מעתה אני

אהיה הנסיך ואתה המשרת שלי."

הנסיך הסכים כי ראה שנפל בפח, המשרת

הוציא אותו והם החליפו את בגדיהם. עכשיו המשרת עלה על הסוס לבוש בבגדי אדונו,

והנסיך האומלל הלך אחריו בבגדי המשרת. כך הם הגיעו לחצרו של המלך, שלו המליץ

האבא של הנסיך הגולה.

הנסיך ראה איך מקבלים את המשרת האווילי

הצעיר, בן המלך, קם והודה שהקריאות של הייצור המסכן נגעו ללבו ושהוא בעצמו פתח את דלת הכלא.

כשהמלך שמע זאת הוא הצטער נורא, כי עכשיו היה צריך לדון את בנו למוות, על מנת לא לעשות צחוק מההכרזה הקודמת שלו. למראה הלבטים של המלך שכנעו אותו היועצים שמספיק יהיה להגלות את הנסיך, במקום להרגו.

המלך שמח מאוד שנמצא פתרון לבעיה וצווה על הצעיר לעזוב מיד את ארצו ולא לחזור לשם יותר. יחד עם זאת נתן לו מכתבי המלצה למלך של ממלכה רחוקה מאוד, והורה לאחד המשרתים ללוות את הנסיך. הנסיך האומלל יחד עם משרתו יצאו לדרך ארוכה שלהם.

אחרי שהלכו זמן מה הנסיך נעשה צמא. הוא ראה מרחוק באר מים, וניגש אליה כדי לשתות. לא היה להם כל דלי או כלי אחר לשאיבת מים ועל כן אמר הנסיך למשרתו "החזיק אותי בקרסולי רגליי והורד אותי לבאר

בכבוד גדול, כאילו היה בן המלך. הוא בעצמו נשלח בינתיים לחדרי המשרתים, ואלה התייחסו אליו כמו שווה להם. אחרי ימים אחדים המשרת, שבינתיים נהנה מכל טוב שהרעיפו עליו, התחיל לחשוש שאדונו הנסיך עלול להפר את הבטחתו ולהכריז על עצמו כהנסיך האמיתי. הוא התחיל לטכס עצה איך להתפטר מאדונו בלי להסתכן בעצמו.

יום אחד הגיע למסקנה שיש לו פתרון טוב. אתם צריכים לדעת שהמלך שבארמונו התארחו השניים, החזיק בגנו אי-אלה חיות פרא, אסורות בכלובים גדולים. יום אחד, כשהנסיך המזויף טייל שם יחד עם המלך אמר "להוד מלכותו מספר כה רב של חיות בר ואני מתפלא מהן מאוד. אבל האכלה שלהן עולה כסף רב וניתן לחסוך הרבה על המזון שלהן. אפשר הרי לשחרר אותן מהכלובים ולשלוח ליער עם שומר מתאים, כדי שימצאו להן מזון בעצמן. השומר יצטרך רק להחזיר אותם

לקראת לילה." המלך שאל אז "אתה באמת חושב שאמצא אדם שיהיה מסוגל להחזיר הביתה את החיות, אחרי שיתרוצצו יום שלם ביער?" "אבל כן" ענה המתחזה בלי היסוס "איש כזה נמצא כעת בחצרו של כבודו. זה המשרת שלי. הוא משתלט בקלות על חיות פרא והוא יוכל ללא ספק לעשות זאת. נכון, הוא לא ברצון יבצע את המשימה, אך אם תאיים עליו שיומת אם לא ירצה לעשות זאת, לא תהיה לו ברירה. ואני לא אחוס עליו אם הוא יסרב לבצע את צוו של הוד מלכותך." המלך, כששמע זאת, קרא לנסיך המחופש ואמר "שמעתי שאתה מסוגל לבצע פלאים עם חיות. אומרים שתוכל להוביל חיות פרא כמו עדר, כדי שירעו ביער, ואחר כך להחזירן לכלובים ללילה. לכן אני מצווה לך להוציא את הדובים שלי ליער מיד ולהחזיר אותם בערב. אם לא תעשה כך, ראשך ייכרת." הנסיך האומלל ענה "אדוני, אינני יכול לעשות

בערב ראשו ייכרת.
אחר כך הביט טוב יותר על היצור המוזר.
"אתה דומה למי שכבר פגשתי בעבר" אמר.
"בוודאי" ענה ההוא "אני איש הפרא ששחררת
מכלא של אביך."

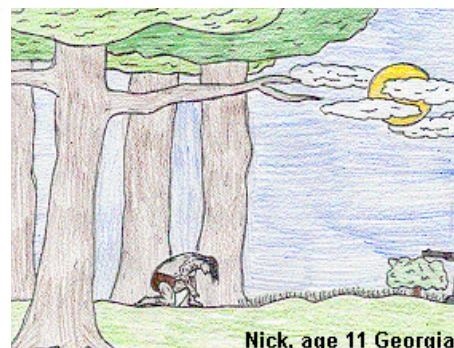
"אבל אתה מדבר עכשיו בלשון בני-האדם"
אמר הנסיך בפליאה "וחוץ מזה איך מצאת
אותי כאן?"
"זה לא חשוב כרגע" ענה איש הפרא "אתה
שחררת אותי ואני אשחרר אותך עכשיו." הוא

נתן לנסיך פעמון
קטן ואמר "אם
תרצה שהדובים
יחזרו, רק צלצל
בעדינות בפעמון זה
והם יבואו ויכנסו
לכלובים שלהם." הוא הסתובב ונעלם בין
העצים.

כשהשמש התחילה לשקוע צלצל הנסיך
בפעמון, ולהפתעתו כל הדובים באו אליו ורקדו

זאת. מוטב שתכרות את ראשי מיד."
אך המלך לא רצה לשמוע. הוא אמר "צא
עכשיו עם הדובים שלי ואם לא תחזיר את
כולם בערב, נמית אותך מיד."
שום שכנוע לא שינה את רצונו של המלך.

הכלובים נפתחו
וחיות הפרא יצאו
מיד והתפזרו בין
עצי היער.
הנסיך הלך
אחריהם. הוא ניסה
ללכת בעקבות

הדובים אך העקבות נעלמו בין העלים שעל
הקרקע והוא לא מצא כלום. בסוף, כשראה את
המצב הביש, התיישב תחת עץ והתחיל לבכות
מרות.

כשכך ישב, יצא מבין העצים ייצור דמוי אדם,
מכוסה כולו בפרווה סמיכה, ושאל אותו על
סיבת הבכי. הנסיך הסביר לו מה קרה ואמר
שכל הדובים ברחו לו ושאל לא יחזיר אותם

בצורה מוזרה סביבו. הוא הוביל אותם חזרה כמו עדר כבשים. הוא הוציא אפילו את חלילו, הלך לפניהם וניגן כמו רועה צאן. כך הם נכנסו לגן המלך ושם הוא סגר את הדובים בכלובים. כולם בחצר המלך הופתעו מאוד. במיוחד הופתע המשרת המתחזה לנסיך. הוא אמר שוב למלך "ראית שצדקתי. אני בטוח שהוא יוכל מחר להוביל גם את הזאבים שלך, כמו שהוביל את הדובים היום."

לכן למחרת קרא המלך שוב לנסיך המסכן וציווה עליו להוביל את להקת הזאבים ליער ולהחזיר אותם לכלוביהם בערב. "אם לא תעשה זאת, תשלם בראשך" אמר.

שוב התחנן הנסיך וניסה להסביר שזו משימה בלתי אפשרית אך המלך אמר רק "עליך לנסות. ואם לא תצליח או לא תישמע לדברי, תומת מיד."

אזי הנסיך פתח את כלובי הזאבים ואלה רצו החוצה ונעלמו בין העצים. ושוב הוא חיפש את עקבותיהם, אך לשווא.

ואז הופיע שוב איש פרא וכאשר שמע מה קרה נתן לנסיך פעמון אחר ואמר "כשתרצה להחזיר את הזאבים, צלצל בפעמון זה והם יחזרו כמו שחזרו אליך הדובים אתמול." אחרי שאמר זאת נעלם שוב בין העצים.

כשהתחיל להחשיך הנסיך צלצל בפעמון, ובאמת כל הזאבים רצו אליו מכל אזורי היער והלכו אחריו בשקט מופלא אל הכלובים שבגן המלך.

כל זה הדהים את הנסיך המזויף. הוא שוב דיבר למלך, והפעם הציע לו לשחרר את כל הציפורים שבכלובים ולאיים על המשרת כביכול, שיומת אם לא יחזיר אותם בערב. וכך גם ציווה המלך. הוא אמר לנסיך הגולה לשחרר את כל יוני הבר שבכלובים ולהחזירם לפנות ערב. כשהצעיר פתח את הכלובים, כל היונים עפו מהם ונעלמו מעל צמרות העצים.

"הפעם זאת משימה בלתי אפשרית" חשב הנסיך "אפילו לו היה לי פעמון פלא, היונים לא ישמעו, צליליו לא יגיעו אליהן כי בוודאי

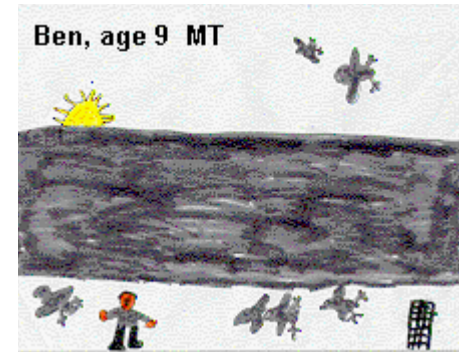
התפזרו במרחקים."

ושוב התיישב המסכן תחת עץ וכבר רצה להתחיל להתייפח כשהופיע לפניו איש הפרא. אחרי ששמע את הנסיך נתן לו פעמון שלישי ואמר לעשות כמו קודם. ואמנם כך גם קרה.

כשהנסיך צלצל

בפעמון היונים חזרו אליו ועפו ישר לכלוביהן.

הפעם התאספו כל אנשי חצר המלך כדי לראות את

הפלא, והמלך בראשם. כשכל כלובי היונים נסגרו שאל המלך "מי אתה, ואיך היית מסוגל לכשף חיות וציפורי בר?"

"אדוני המלך" ענה הצעיר "הרי לא הייתה לי ברירה" והוא סיפר למלך איך הוא הפר את צוו של אביו המלך, איך הוגלה מארצו, איך בגד בו המשרת הנבזה, ואיך איש הפרא בא להציל אותו מהמלכודות האיזמות שהמתחזה תמן לו.

המלך נדהם. הוא ציווה מיד לאסור את המשרת ולכלוא אותו במרתפי הארמון. וכמו בכל האגדות למלך הייתה בת, הנסיכה, וכולם חשבו כי תתחתן עם מי שהיה נסיך כביכול. אך היא מזמן שמה לב על המשרת הצעיר, בלי לדעת כי הוא הנסיך האמיתי, ובתחושתה מלכותית העדיפה להתאהב דווקא בו.

המלך נתן מיד הסכמה לנשואים של בתו ושל הנסיך. כמתנת החתונה ביקש הנסיך רשות לשחרר מהכלובים את כל החיות והציפורים שבגן המלכותי.

הנסיך חי עם הנסיכה היפה שנים רבות וכשאבא המלך מת, הם ירשו את הממלכה.

והאם כל זאת קרה באמת

אינני יודע כי זה היה לפני הרבה, הרבה זמן.

